

Publicerad 2010-08-16 18:07 av julia.s

men du

det försvann för länge sen.

jag hörde mamma säga i telefon att hon inte ser glittret i mina ögon längre

det stiger rök ur skorstenen

på andra sidan vägen

och solen börjar titta fram

mellan husen

jag vet att dagen egentligen är för tidig

för att man ska vara vaken

men för mig är det snarare

alldeles

för sent

glöden på min cigarett kämpar för att

hålla sig vid liv

(det är inget värt att kämpa för)

jag fimpar hoppet

lika nonchalant som mot allt annat

tänder en ny utan anledning

det är ju varken gott eller särskilt vettigt

gör det nog mest bara för att jag kan

(arton är ingen ålder egentligen)

tänker på pengarna jag röker upp

hostar lugncancer

men är för trött för att orka bry mig

ser hur himlen börjar ljusna trots att

det fortfarande är alldeles för sent

men vad gör man

när allting bara kryper i kroppen?

när sommaren känns alldeles för kort

och livet ändå så långt borta?

känner hur staden börjar vakna till liv igen
vet att bilarna står i kö
nere vid rödljusen
och människorna är ivriga
förmodligen utvilade
och villiga att påbörja en ny dag

förstår inte varför

tänder en ny cigarett
och tänker att
jag vill också känna glöd
för någonting

för livet kanske

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren julia.s med Poeter.se id #23294 innehar upphovsrätten